

NOVINY **STUDENTSTVA** GFPVM

—

květen 2021

Obsah

- 4 **Žijeme online napříč internetem**
- 10 **Etický kodex**
- 18 **Dae ye want tae lairn mair aboot Scots
an wee Reddit revelation?**
- 20 **Za hudbou**
- 22 **Oceány**
- 24 **Seminární práce**
- 28 **Anglie zblízka, 2. část**
- 30 **Ze světa vědy**
- 32 **Z daleka**
- 34 **Víš, s kým paseš krávy?**

Milé čtenářky, milí čtenáři,

v poslední době se často zamýšlím, jestli by nás škola měla záměrně a vědomě vést k demokratickému smýšlení. Pokud ano, táži se, plní tuto roli naše škola? Jednu věc vím jistě. Tyto noviny nám umožňují si vyzkoušet, jak demokracie funguje v praxi. Svoboda tisku je jedním z jejích klíčových aspektů. A žádná beseda o médiích či dezinformacích mě nenačila tolik, jako právě vedení NOSTu.

Slova jsou „pouze“ společenským konstruktem. Rozbor, proč nám právě na oněch konstruktech záleží nejvíce, ale asi patří jinam než do úvodníku studentských novin. Co že se snažím říct? Slova, která zde napíšeme, mohou mít dopad. Zlepšit někomu den, inspirovat k nové aktivitě nebo dokonce pomoci změnit fungování systému k lepšímu. Dovolím si říct, že toto vědomí dodává celé naší redakci množství síly v práci pokračovat. S vědomím dopadu však přichází i tíha zodpovědnosti. Ne všechna témata jsou úplně jednoduchá a otevření některých z nich může mimo pozitivní reakce vyvolat kritiku. Není ale právě pluralita názorů možností k započatí diskusí, které jsou pro demokracii klíčové?

Zda nás naše škola jakožto instituce záměrně vede k demokratickému smýšlení, je na zamýšlení každého z nás. Myslím však, že se můžeme shodnout, že jako „studentstvo“ onen cit pro demokracii máme. Nejen díky tomu, že naše redakce vydává nezávislé noviny, ale také protože je vy, čtenáři a čtenářky, čtete.

Díky.
Barbora Trčková

Žijeme online napříč internetem

Tereza Rechterovičová

Čas, který trávíme online tvoří až jednu čtvrtinu našeho života. Zamysleli jste se někdy nad tím, kolik času na internetu trávíte vy sami? Doba covidová tomuto faktu nijak nepomohla a čas strávený online se stále zvyšuje.

We are social a Hootsuite v roce 2019 zveřejnili zprávu Digital 2019, která obsahuje spoustu zajímavých faktů a čísel, ze kterých by mnohým z nás přešel mráz po zádech. Ve svém výzkumu se zabývali důležitostmi a postavením internetu ve světě a mezi jeho uživateli. Zjistili, že v průměru stráví běžní uživatelé internetu každý den 6 hodin a 42 minut online.

Pro generaci Z, do které spadají všichni momentální studenti GFPVM, je internet přirozenou součástí běžného života. Mnozí z nás si život bez internetu vůbec nedokážou představit. Napadlo vás někdy položit si otázku, kolik času na internetu vlastně trávíte? Myslím si, že je důležité umět se nad touto

otázkou zamyslet. Protože když to neuděláme, může se lehce stát, že svůj čas budeme na internetu trávit mnohem víc, než bychom sami chtěli.

Druhým a možná ještě důležitějším tématem k zamýšlení je otázka: „Jakým způsobem svůj čas na internetu vlastně trávím?“ Bylo by troufalé tvrdit, zda je internet vyloženě dobrý, anebo špatný. Internet je nástroj, který můžeme využít jak pro dobré a prospěšné účely, tak pro ty špatné. Výhodou je to, že máme možnost volby. Nevýhodou je to, že o tuto možnost a moc můžeme jednoduše přijít. To se stane tehdy, když dovolíme, aby internet a online svět využíval nás, místo toho, abychom my využívali ho.

Pár zajímavých dat

- V roce 2019 vzrostl počet uživatelů internetu až na 4,39 miliardy lidí, což je o 9 % víc, než tomu bylo v roce 2018
- Z tohoto počtu uživatelů zhruba 3,48 miliardy používá mediální síť
- Mobilní telefon používá cca 5,1 miliardy lidí (což je 67 % celkové populace)
- V průměru stráví světový uživatel na internetu 6 hodin a 42 minut denně
- Zaběhlý uživatel těchto moderních technologií se na svá zařízení obrátí až 100krát za den
- Průměrný čas, který uživatelé tráví na sociálních sítích se pohybuje kolem 2 hodin a 16 minut

Výzkum, o který se v tomto článku opírám se také zabýval tím, jakým způsobem uživatelé těch 6,5 hodin na internetu tráví. V žebříčku nejnavštěvovanějších webů na světě nepochybně dominuje Google. Na druhém místě se nachází YouTube a na třetím místě Facebook. Když vezmeme v potaz sociální sítě, na prvním místě se stále drží Facebook, za ním se postupně nachází WhatsApp, Messenger a Instagram. Pokles aktivních uživatelů zaznamenal Twitter a Snapchat. Tyto statistiky se vedou každý rok. Vzhledem k situ-

aci spojené s koronavirem není překvapivé, že se od roku 2019 strávený čas na internetu zvyšuje nesukutečným tempem.

Jak jsme na tom my?

Distanční forma výuky u nás probíhá už přibližně 10 měsíců – bez započítání letních prázdnin. To je docela dlouhá doba, během které jsme nuceni trávit podstatnou část našeho dne na internetu, aniž bychom chtěli či měli možnost volby. Většina z nás si tak průměrných 6,5 hodin strávených online vybere

už během dopolední online povinné výuky. I přestože trávíme velkou část dne v online škole, stále jsou sociální sítě a internet způsobem, kterým rádi trávíme i svůj volný čas.

Anketa na Instagramu, ve které odpovídali studenti GFPVM

Kolik hodin denně přibližně trávíš na sociálních sítích? (např FB, Instagram, atpod.)

0-1 hodina

21 odpovědí

2-3 hodiny

84 odpovědí

4-5 hodin

32 odpovědí

6 hodin a více

13 odpovědí

Kolik hodin denně přibližně trávíš na Instagramu?

0-1 hodina

107 odpovědí

2-3 hodiny

34 odpovědí

4-5 hodin

4 odpovědi

6 hodin a více

1 odpověď

Navštěvuješ Instagram pravidelně každý den?

Ano

139 odpovědí

Ne

14 odpovědí

Zajímavé možnosti, kde a jak trávit na internetu svůj čas

Většina z nás má nějakou rutinu, kterou věnuje sociálním sítím. Ať už to je scrollování fotek na Instagramu, chatování s přáteli na Messengeru, koukání se na videa na Youtube, anebo jen projíždění krátkých scének na Tiktoku. Spouště z nás se někdy stalo, že nás internetový obsah pohltil natolik, že se z pěti minutového odreagování stal tří hodinový maraton. Proto je fajn, když víme, kolik času na internetu trávíme a zároveň jsme si vědomi, jakým způsobem ten čas trávíme. Internet může fungovat jako nástroj, který nám poskytne plnohodnotný obsah, ale musí-

me tento obsah sami vyhledávat. Proto je dobré se zamyslet nad tím, co vás zajímá a pokusit se v té velké hromadě informací najít ty své.

Věřím, že je toho na internetu k dostání ještě mnohem více, než zmíním. Je na každém z nás, jak se svým časem a možnostmi internetu naložíme. Je ale dobré vědět, že online obsahu není málo a stačí jenom hledat to, co nás zrovna zajímá. Možností a způsobů je spousta.

Aktuality, články, e-knihy

- www.libinst.cz
- www.mises.cz

Tyto stránky jsou pro všechny, kteří se zajímají o svobodu jednotlivce, mír, stát, ekonomii a spoustu dalšího. Najdete zde například spoustu zajímavých článků či e-knih napříč různými tématy.

- www.scholar.google.com

Pokud máte nějaké téma, které vás zajímá více podrobně, je spousta dostupných online vědeckých publikací, které si můžete bezplatně stáhnout.

Podcasty

Ne každý rád čte, a proto je skvělá možnost poslechu mluveného slova. Na podcastech je fajn, že u nich stihnete i spoustu dalších věcí. Například uvařit oběd, vyvenčit psa, anebo napsat úkoly. Nabídka témat, na které se podcasty tvoří je větší a větší, takže si každý může pustit to, co ho zrovna zajímá.

Můj osobní tip jsou podcasty Českého rozhlasu

Zajímavé Instagramové profily

Většina z nás tuto sociální síť vnímá spíš jako zábavu a výplň času bez většího kontextu a smyslu. Ale i na Instagramu můžete sledovat zajímavé a obohacující profily, vše se ale odvíjí od toho, co zajímá zrovna vás.

Spousta studentů (ale i učitelů) si zakládá tzv. studygramy, kde sdílí svou cestu a styl učení. Motivují tak ostatní ke studiu, vzdělání a dávají nám možnost přiblížit se k oboru, který nás zajímá. Například můžete sledovat nějakého studenta vysoké školy, na kterou se jednou budete hlásit.

Konkrétní IG profily napříč obory:

- @politika_nejen_pro_mlade
- @evropaneasi
- @jsemvobraze
- @dokontextu
- @na_rovinu
- @ct24zive

Přednášky

Výhodou této doby je jednoznačně to, že se můžete dostat na nejzajímavější přednášky z pohodlí svého domova. Stačí jen hledat. Kde?

- **www.eventbrite.com** – Na jednom místě můžete najít spoustu workshopů či přednášek. Výhodou je to, že se můžete přihlásit na události pořádané po celém světě.
- **Studentské spolky různých vysokých škol a fakult** – aktivní studenti pravidelně pořádají přednášky pro širokou veřejnost, stačí si jen najít to, co vás zajímá. (například Podcast či youtube kanál Neurazitelný.cz)

Online workshopy a kurzy

Svůj čas na internetu můžete využít i účastí na nějakém kurzu či workshopu. Najdete je jak placené, tak i bezplatné napříč různými obory. Z workshopů si můžete odnést hlavně nabyté zkušenosti. Spousta online workshopů nabízí dokonce i certifikáty o účasti, který pro vás mohou mít do budoucna velkou hodnotu a mohou být součástí vašeho životopisu. Stejný smysl mají kurzy.

- **www.coursera.org**

Skvělou stránkou pro vzdělávání se je Coursera. Najdete zde spoustu kurzů od různých univerzit nebo špiček ve svém oboru.

Odkazy použity v článku:

- *Digital 2019: Global Internet Use Accelerates - We Are Social. Global Socially-Led Creative Agency - We Are Social [online]. Copyright © 2008 [cit. 05.04.2021]. Dostupné z: <https://wearesocial.com/blog/2019/01/digital-2019-global-internet-use-accelerates>*
- *Liberální institut. Liberální institut [online]. Copyright © 2020 [cit. 14.04.2021]. Dostupné z: <https://libinst.cz/>*
- *Mises.cz. Mises.cz [online]. Dostupné z: <https://www.mises.cz/>*
- *Google Scholar. Google Scholar [online]. Dostupné z: <https://scholar.google.com/>*
- *Podcasty Českého rozhlasu | Český rozhlas. Portál Českého rozhlasu [online]. Copyright © 1997 [cit. 14.04.2021]. Dostupné z: <https://portal.rozhlas.cz/podcasty/porady>*
- *Eventbrite. Eventbrite [online]. Dostupné z: <https://www.eventbrite.com/>*
- *Coursera | Build Skills with Online Courses from Top Institutions. Coursera | Build Skills with Online Courses from Top Institutions [online]. Copyright © 2021 Coursera Inc. All rights reserved. [cit. 14.04.2021]. Dostupné z: <https://www.coursera.org/>*

Etický kodex

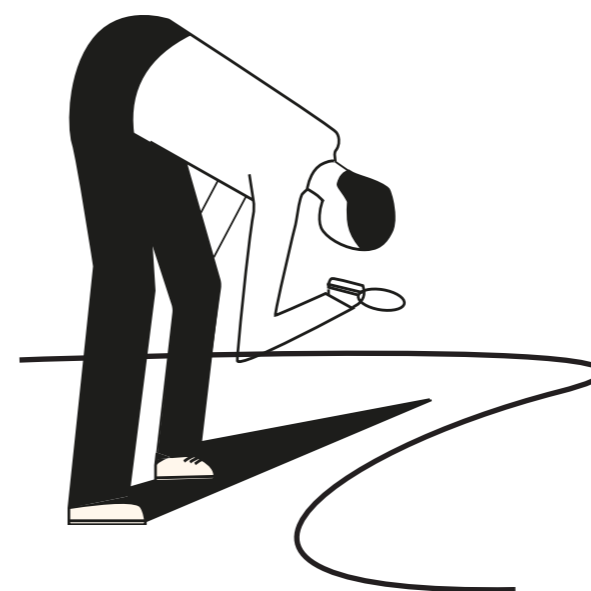
Barbora Trčková | Kristýna Jančová | Adéla Šefraná

Definice kodexu

Pokud byste chtěli zjistit, jak je etický kodex v našem školství obecně definován, a podívali byste se například na stránky MŠMT, obrovsky vám pomůže s výsledkem „stránka nenalezena“.

Tudíž nám nezbývá nic jiného, než abychom si kodex definovaly sami. My bychom etický kodex definovaly jako formální dokument, který nasměrovává hodnoty a přístup (nejen) pedagogů jak k sobě navzájem, tak ke studentům.

Proč o něm mluvíme?

Někdy je těžké se odhodlat k vznesení nevěle vůči poznámce profesora, který v našich očích překročil „hranice“.

Etický kodex je souhrn pravidel o profesionalitě zaměstnanců. Nechceme z následujícího textu udělat modlu ani se nesnažíme o přílišné moralizování, či o hunting profesorů. Chceme jen s Vámi komunikovat. Chceme se na škole cítit fajn. Protože děti jsou taky lidi. Následujícím textem vytváříme místo pro debatu. Pojďme si společně s profesory popovídat o hranicích našich vztahů. Co nás motivuje i uráží v jejich hodinách.

Jistě jste milí profesori úvodní větou článku pochopili, že prvotní krok je na Vás. My autoři, budeme doufat, že Vás následující slova inspirují k vytvoření místa komunikace a upřímnosti.

Jak to je na naší škole?

Nám toto téma nedalo spát, jelikož se o něm na naší škole téměř vůbec nediskutuje. Proto jsme se rozhodly podívat pod pokličku této problematiky a s výzkumem jsme začaly hned u pana ředitele. Dověděly jsme se, že pevný etický kodex stanoven není. Spíše jsou řešeny konkrétní problémy a jejich kontext. Učitelé i vedení také mohou k tomuto tématu absolvovat semináře a kurzy, vedení je považuje za součást celoživotního vzdělávání.

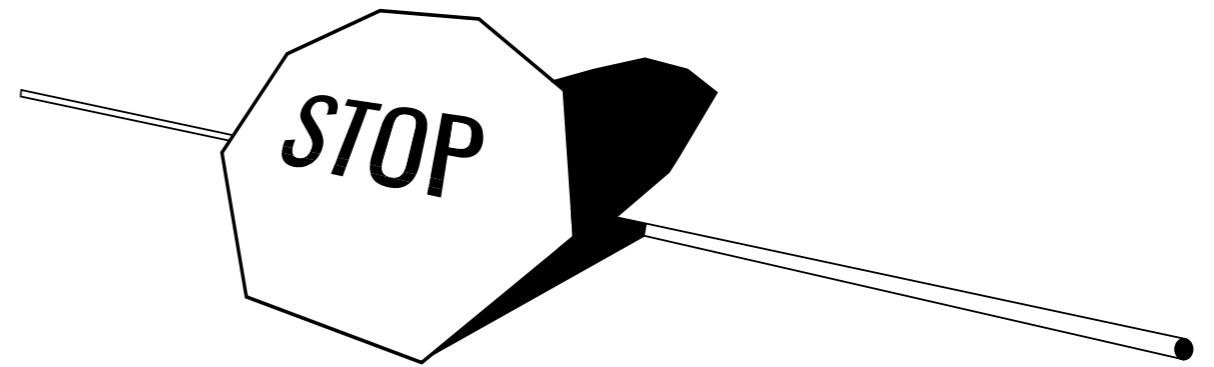
My, jako studenti, však více než s vedením přicházíme do kontaktu se samotnými pedagogy. Obrátily jsme se proto na ně a z rozhovorů s nimi můžeme vyvodit určité závěry.

1

Kodex na naší škole - Žádný formální kodex na našem gymnáziu není. V průběhu přípravného týdnu před začátkem roku je obvykle na toto téma vedena diskuse. Jinak se o tématu učitelé mezi sebou příliš nebaví, podle paní Šustkové by to mohlo být i proto, že v pedagogickém sboru panuje obava z přílišného moralizování. Pan Zachrdla si zase myslí, že je vnímání etiky subjektivní.

2

Autorita - Ve věci zacházení s vlastní autoritou se názory pedagogů dostávají do určitého rozporu. Setkaly jsme se s různými přístupy. Paní Šustková bere své studenty jako sobě rovné. Je pro ni také důležité, aby ke všem přistupovala stejně a netvořila si oblíbenec. Paní Hladíková nadřazenost učitele a podřízenost žáka vnímá, ale zároveň je pro ni důležitá i přátelskost, humor a možnost studenta vyjádřit vlastní názor. Pan Korábečný to má podobně. Nastavování pravidel je pro něj důležité, avšak je třeba je prodiskutovat se studenty. Pan Zachrdla se vyjádřil i k problematice oblíbenců – je důležité všechny „měřit stejným metrem“, ale zároveň nepopírá, že by učitelé své oblíbenec měli. Ze všech rozhovorů nám vyznělo, že učitelé vnímají fakt, že jejich autorita není přílišně limitována a je na nich, aby si ji sami „omezili“. Jestli je to dobře, nebo špatně, už necháme na vás.

3

Tykání - Hluboce rozebíraným tématem je i tykání. Od nás je samozřejmě (?) očekáváno, že učitelům budeme vykat. Opačným směrem je to však složitější. I tato věc je totiž v jejich vlastních rukou. Paní Hladíková, pan Korábečný i pan Zachrdla preferují tykání, je to méně formální. Někteří učitelé však vykají, třeba i paní Šustková. Vykání by nejradyji kompletně zrušila, ale vzhledem k tomu, že (alespoň ze strany studentstva) je určitou společenskou normou, která se těžko rozbíjí, si paní Šustková zachovává rovnost, která je pro ni ve vztahu učitel-žák důležitá, skrze ono vykání.

4

Supervize – „Supervize má velký význam v psychohygieně pracovníka v pomáhajících profesích a prevenci syndromu vyhoření. Je integrální součástí celoživotního vzdělávání.“ Profesor je ve studentově životě důležitým informačním zdrojem. Nezapomeňme, že i profesori jsou lidé. Mýlí se, jsou ve stresu, mají své osobní problémy. Aby byli nadále ve své třídě nezávislým a pozitivním zdrojem, zaslouží si péči. Psychická hygiena, nadhled nad prací, separace práce od domácnosti je hlavním tématem sezení supervizora s profesorem. Jak supervize funguje u nás na škole? Pedagog může vyhledat odbornou pomoc, když k tomu cítí potřebu. Dle našich zdrojů však pro většinu učitelů ona sezení pravidelnou součástí života nepředstavují. Podle pana Zachrdly je těžké si vůbec přiznat, že se člověk necítí úplně stabilně ve směru psychického zdraví. Pomohlo by, kdyby byla supervize více znormalizována?

Jaké zkušenosti mají s problematikou konkrétní studenti?

Názor na toto téma nás zajímal samozřejmě i ze strany studentstva, a tak jsme oslovily pár nejmenovaných žáků našeho gymnázia.

Jeden z těchto žáků věří, že z obecného hlediska existuje určitá forma morálních hodnot a hranice, které zkrátka platí pro všechny. Všichni je v sobě máme nějak uloženy, avšak ony hranice jsou v mnohých případech porušovány a o jejich porušování se dostatečně nemluví. A proto bychom na naší škole měli vytvořit prostředí, ve kterém bude v pořádku o těchto problémech diskutovat a jednotlivě se jim následně věnovat.

Tento žák by jako řešení preferoval například schránku důvěry, neboť přímo na vedení se obrátit neodváží.

Druhý z oslovených žáků nám sdělil, že není zastánce formálních pravidel. Je podle něj těžké určit morálku, která by se dala aplikovat obecně.

Problematické situace, do kterých se během studia na střední škole dostaneme, jsou určitým způsobem přípravou na život.

Problém však vidí v tom, že se někteří profesori chovají stejně k žákům nižšího gymnázia a maturitních ročníků, neboť některé věci si vykládáme jinak v různém věku.

Třetí žák je toho názoru, že je zbytečné stanovovat formální pravidla, protože by na naší škole byla těžce vymahatelná. Za problémy, které existují, nemůžeme vinit jen učitele, ale i náš vlastní pasivní přístup. Na druhou stranu je vina pouze na učitelích, když udělají chybu a nenaslouchají objektivním argumentům celé třídy.

(Ne)změny

Nelze jasně určit, zda-li by se něco mělo změnit, jelikož je celá problematika založená na velmi subjektivních názorech. A proto bychom teď na závěr rády vyjádřily naše vlastní pochybnosti a nápady na změnu:

Mezery v komunikaci – jak ve vztahu žák-učitel, tak ve vztahu studentstvo-vedení. Pedagogové jsou většinu času k oné konverzaci otevřeni, proto je třeba toho využít, vzít situaci do vlastních rukou a najít vhodný kompromis.

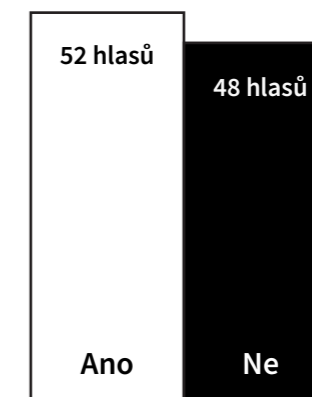
Není autorita učitelů příliš vynucená? – Jedním z nejjednodušších kroků ke změně by dle nás bylo např. zrušení stoupání si na začátku hodiny.

Osobní konverzace – Jedna z velmi nepříliš příjemných situací, do kterých se dostáváme, nastává ve chvíli, kdy má učitel tendenci před celou třídou mluvit o našich osobních záležitostech, jako jsou například naše akademické výsledky či důvody absence. Rozhovory na tato témata by možná bylo vhodné přesunout mezi „čtyři oči“.

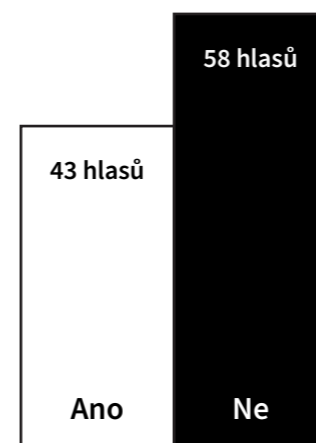
Vášim názorům jsme daly prostor na Instagramu

Máte pocit, že vás učitelé považují za rovnocenné?

Byly na vás ze strany učitele někdy mířeny nepříjemné či ponižující otázky?

Měli byste problém s tykáním učitelům?

Proč ne?

„Obecně bych očekávala vykání. Na střední škole i od učitelů studentům.“

„Vykání dodržuje jakousi tradici a morálku.“

„To, že učitelům vykáme, nutně neznamená, že je respektujeme, přijde mi to spíše nucené.“

„Učitel by měl být autoritou, což v našem jazyce vyjadřujeme vykáním“

„Tykání by vytvořilo přátelštější prostředí.“

Slovo závěrem

Poslední týdny jsem měla to štěstí se seznámit na brigádě se středoškoláky z jiných škol. A upřímně jsem vděčná za pedagogickou péči, která se mi dostává na gymnáziu. Sic se někdy články Nostu mohou jevit v profesorské sborovně útočně, není to pravdou. Záměrem nás všech je oboustranná spokojenost. Za stejným účelem byl sepsán i tento text. Etický kodex, který jsme Vám nyní předložily, není naším vymahatelným nárokem, ale skromným apelem. (Ne) změny jsou příkladem strastí, které během studia prožíváme. Odložte občas hrdost nabytou titulem a pojdte si s námi popovídat o obsahu tohoto článku.

Děkujeme.

Máš rád/a kreativní činnosti a chceš se naučit spoustu nových věcí v praxi?

Líbí se ti grafická podoba NOSTU?

Nebo se ti grafická podoba NOSTU nelíbí a myslíš si, že bys to dokázal/a udělat lépe?

Přidej se k nám a vyzkoušej si práci redakčního designéra!

Pro více informací mě kontaktuj na Teams
(nebo kdekoliv jinde):

 nguyen.e2016@gfpvm.cz

NO
ST

NO
ST

NO
ST

NO
ST

DAE YE WANT TAE LAIRN MAIR ABOUT SCOTS AN WEE REDDIT REVELATION?

Mgr. Zuzana Halaštová

Skotsko je jednou ze čtyř zemí Spojeného království. Možná pro vás bude překvapením, že skotština byla dříve samostatným jazykem (nezaměňujte se skotskou gaelštinou) a i dnes ji mnozí považují za samostatný jazyk. Příspěvek, který loni na podzim napsal na stránku o Skotsku na platformě Reddit uživatel pod přezdívkou Ultach, udělal ve světě lingvistiky vlnu, jakou si nedovedete představit.

V komunitě skotsky mluvících lidí bylo poměrně běžně známo, jak velmi špatná je skotská Wikipedie. Skotsky mluvící lidé ji nebrali vážně. Většina to přikládala špatně mluvícím nadšencům, nebo strojovým překladům. Principem Wikipedie je, že na ni může psát kdokoliv. S počtem čtenářů ale samozřejmě roste i počet autorů a počet vzájemných kontrol a korektur. Stránky Wikipedie v takto minoritních jazycích, které nemají mnoho mluvčích, jako je skotština, nejsou tedy příliš obsáhlé a často nepodléhají dostatečné kontrole, protože je píše jenom několik nadšenců.

Redditor s přezdívkou Ultach popsal svůj aktuální střet s další tragickou stránkou skotské Wikipedie, do které se začel. Větná stavba odpovídala klasické angličtině se sem tam vloženými skotskými slovy. Většina skotských slov nebyla užita dobře. Někdy byly ponechány v angličtině celé věty bez pokusu o skotský překlad. Skotsky mluvící Ultach byl tak znechucen, že šel prozkoumávat historii úprav – pokoušel se někdy někdo tuhle hrůzu

spravit? Objevil, že autorem velké spousty skotských stránek je jeden uživatel. A detaily, které o něm zjistil, mu vyrazily dech.

A tak bylo na Redditu a později i široké veřejnosti odhaleno, že autorem nebo editorem téměř poloviny všech stránek na Wikipedii ve skotštině je jeden americký teenager, který s tím začal ve 12 letech z čistého nadšení pro skotštinu. Dnes je mu devatenáct, skotsky stále vůbec neumí, ale přesto se díky své mnohaleté mravenčí práci stal jedním z hlavních správců, má administrátorská práva a je tím, kdo rozhoduje, jaké úpravy na Wikipedii zůstanou – práva, která mají sloužit jako ochrana před vandalismem, ale tady efektivně bránila tomu, aby se na skotskou Wikipedii dostala opravdová skotština, když se stránky jednotlivci pokoušeli poupravit. Své počínání mladý Američan nedělal se zlým úmyslem, nikdy si nepřipouštěl, jak moc je jeho „překládání“ špatné. Dosud nikdo z komunity, ani z Wikipedie jeho sedmileté působení nezastavil.

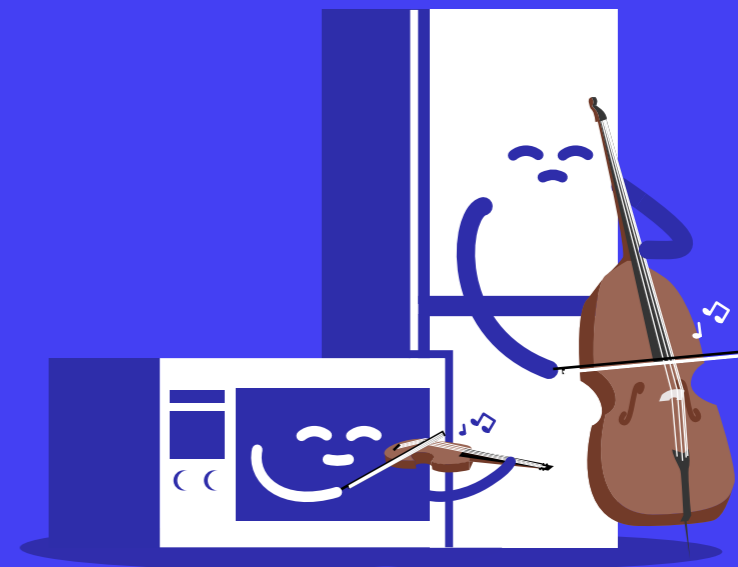
Ve skutečnosti to není jenom zábavná historka, ale je to něco, co může mít děsivě velký dopad. Jedna stránka je obraz skotštiny vočích světa. Kolik lidí na základě Wikipedie nabylo dojmu, že skotština není seriózní plnohodnotný jazyk? Kolik lidí se tam naučilo spoustu nesmyslů, protože stránky, které byly skotsky správně, působily jako špatné odchylky od hlavního stejného stylu? Druhý dopad je ale možná ještě drtivější, a to ten v odvětví lingvistiky, která se zabývá počítačovým zpracováním jazyků (Natural language processing, AI, apod.), které čerpají vědomosti o jazycích z článků na internetu. A pokud několik desítek tisíc článků vydaných v daném jazyce jsou napsané ve vymyšlené pseudoskotštině, pak data produkovaná automatickým zpracováním jazyků, jsou úplně bezcenná a odborné práce mnoha lingvistů tím jsou pravděpodobně poznamenány.

Závěr celé kauzy má přeci jenom pozitivní nádech. Organizace jako Centrum skotštiny vystoupily s tím, že vzhledem k tomu, že celé neštěstí vzniklo kvůli naviště, ne zlým úmyslům, nechtějí zahazovat obrovskou mravenčí práci autora zcela, a dají dohromady

tým skotsky mluvících dobrovolníků, kteří stránky projdou a opraví. Nakonec tato iniciativa třeba i pomůže v rozšíření skotštiny a jejímu rozkvětu. V jakém stavu je skotská Wikipedie dnes, sedm měsíců po odhalení na Redditu, se můžete podívat sami.

Za hudbou

Andrea Tomečků

Jedna profesorská duše na našem gymnáziu jednou zmiňovala, že by asi raději oslepla, nežli ohluchla, protože život bez hudby by byl smutný. Tahle myšlenka je jedna z těch, které mi v hlavě často rezonují.

Jak bych si asi vybrala já, kdybych musela? Jak důležitá je vlastně opravdu hudba pro naše životy?

A si bych mohla mluvit hodiny o tom, jak všechno živé i neživé utváří melodie. Všechny zvuky, co nás obklopují, jsou vlastně v určitém slova smyslu hudba. Hudba je úplně všude - od lesní symfonie, přes oceán objímající pobřeží, až po Vaši mikrovlnku. Zní to zvláště, ale opravdu je to tak. Když si zapnete mikrovlnku nebo jakýkoliv jiný elektrický spotřebič, zjistíte, že hučí tón G (u nás v ČR, ale třeba americké domácnosti hučí v H). A to platí i pro Vaši ledničku! Je to způsobeno frekvencí střídavého proudu, který všem spotřebičům vlévá život. Celé domácnosti si tak prozpěvují stejnou píseň! Tak teď, když už víte, že Vaše kuchyň je komorní orchestr, je možná na čase se vrátit zpět k tématu.

Každý si pod pojmem hudba asi představí něco jiného. Já Vám můžu s jistotou říct jedno, pro mě to jsou emoce a přesně ty maličkosti, které v životě potřebujeme. Třeba ty chvíle, když začne zrovna hrát písnička, kterou máte s někým blízkým spojenou. Když jedete v noci autem, pustíte si nějaký smutný song a předstíráte, že jste ve videoklipu. Nebo třeba i když si zpíváte ve sprše. Tohle jsou přesně ty drobnosti, které nám pomáhají žít. Hudba je mimo jiné také jistota. Jistota toho, že po každé sloce snad přijde refrén. Dokáže nám připomínat chvíle, kdy

bylo vše ok, pomáhat nám dostat se skrz těžké časy. Může to pro nás být únik do jiné reality, ať už od povinností, od emocí či od vyčerpání. Občas si se sluchátky na uších, se zavřenýma očima, opravdu připadám jako v úplně jiném světě, mém světě.

Hudba je pro mě opravdu součástí emočního vnímání. Je to, stejně jako dotek, jazyk, kterým dokážu beze slov a jazykových bariér vyjádřit věci, které bych jen s těžší dávala do vět. A myslím, že v tomto uvažování nejsem sama, takže jsem se poptala pár přátel, co hudba znamená pro ně.

„Hudba jsou pro mě všechny myslitelné emoce a jejich kombinace, zašifrované v černobílé partituru“

„Jednou ve vyučovací hodině na gymplu jsme se zamýšleli nad tím, jak důležitá je vlastně hudba a naše profesorka řekla, že lidé k přežití hudbu nepotřebují, že potřebujeme pouze jídlo a pití. Já s ní ale nesouhlasila. Řekla bych, že bez ní nedokážu žít. Pomáhá mi ze sebe dostat emoce a vždycky tu pro mě je. V mém životě skutečně

NEEXISTUJE den bez hudby.“

„Pro mě hudba znamená svoboda. Můžeš poslouchat cokoli a nikdo Ti k tomu nic nemůže říct. Je to pro mě taky způsob projevit to, jak se cítím.“

„Pro mě je hudba asi něco hodně intimního, něco, co tam je, i když nikdo jiný není.“

Hudba, to je opravdu jedna z nejsladších věcí v naší existenci. A i když se teď realita může zdát jako jeden dlouhý nikdy nekončící bridge, můžeme si být jistí, že jednou určitě musí přijít refrén. A až přijde a svět se pomalu začne vracet do „normálu“ a Vy byste se náhodou někdy cítili ztraceni, zajděte si třeba do kavárny sednout si s hrníčkem cappuccina. Zastavte se na chvíli a zaposlouchejte se do toho kavárenského „jamu“, do rádia doprovázeného švitořením lidí, hukotem kávovaru a řinčením nádobí. Možná je něco takového přesně ten únik, který potřebujete, abyste věděli jak, nebo kam dál. Jo a kdybyste se náhodou ptali, kávovar taky hučí v G.

Oceány

Jste připraveni na změnu?

N vedávno jsem viděla opravdu velmi zajímavý dokument, který nesl název „Seaspiracy: pravá tvář udržitelného rybolovu“. Možná jste o něm už slyšeli, nebo ho dokonce i viděli. Pokud ne, ráda bych se s Vámi podělila o několik myšlenek a faktů, které mě zaujaly.

Světový oceán svou rozlohou zaujímá celkem 71 % povrchu a je v něm soustředěna většina vody a většina života (80 %) na Zemi. Zároveň jsou to právě mořské řasy, které dodávají do atmosféry největší množství kyslíku – asi 85 % z celkově vyprodukovaného O₂ na Zemi. Plícemi planety tedy zdaleka není Amazonský prales, ale právě řasy a rostliny na dně moří. Tyto rostliny vážou každoročně z atmosféry 4x více oxidu uhličitého než rostliny v Amazonském pralesi. Výměna plynů je ve skutečnosti nejvíce napojená právě na oceány. Pokud chceme chránit svět před oteplováním a klimatickými změnami, ochrana oceánů bude hrát nejdůležitější roli.

Souvislá vodní hladina na první pohled působí klidným dojmem, ale je tomu doopravdy tak? Neslouží neprávem ona neproniknutelná hradba k perfektnímu zatajení špatného chování lidí k oceánům? To je právě otázka, kterou si musíme položit.

Většina lidí zahlédne oceán jenom z okýnka letadla, z výletního parníku, při komerčním potápění

u korálových útesů, nebo z pláže v oblíbené prázdninové destinaci. Nevidíme ale, co se děje na velkých rybářských lodích a při masovém výlovu ryb.

V dnešní době se často mluví o ostrovech z plastů, které poškozují životní prostředí. Jedna z mnoha? Velká tichomořská odpadková skvrna plující oceánem má rozlohu až 1,6 milionu km² a každou minutu je do moře vyklopen 1 plný nákladák plastového odpadu, který se připojí k dalším 150 milionům tunám. Plasty se dále rozpadají na mikro-plasty dostávající se koloběhem do sladké vody a konečně až do našeho těla. Ryby jsou kontaminované a jejich konzumací nepřijímáme jenom prospěšné látky, ale hlavně těžké kovy, mikro-plasty a chemické látky.

Snažíme se omezovat spotřebu plastu a chováme se ekologičtěji. Zakazujeme používání brček a dalších drobných plastů ve prospěch ekosystému. Pravdou ale zůstává, že více než polovinu plastového odpadu v mořích tvoří sítě a nejrůznější vybavení rybářských lodí, které se dennodenně ve velkém množství dostávají do vody. Tyto informace ale ve statistikách chybí a nikdo se k nim moc nevyjadřuje.

Eliminujeme odpad a provádíme udržitelný rybolov. Co ale ve skutečnosti „udržitelný“ znamená? V dokumentu bylo slovo definováno docela zvláštním způsobem. Znamená to, že když čerpáte nějaké zdroje, musíte vždy mít stranou odsunutou určitou rezervu, která má význam nějaké brzdy

a na kterou se nesahá. Nikdo si ale se slovem „udržitelný“ neví moc rady a ochrana oceánů nefunguje, jak by měla.

Komerční rybolov zdaleka nespadá do kategorie udržitelný. V sítích každoročně zahynou miliony živočichů, kteří neměli být vyloveni. Mrtví žraloci, delfíni a ostatní se odhazují zpět do moře a sítě dále jenom ničí všechno kolem. Nejstrašnější typem jsou speciální vlečné sítě, které jsou taženy po mořském dně za lodí. Sítě naprosto zdevastují dno a s ním i všechny řasy, rostliny a živočichy zde žijící. Za sítěmi zůstává „měsíční krajina“ a pachutí smrti.

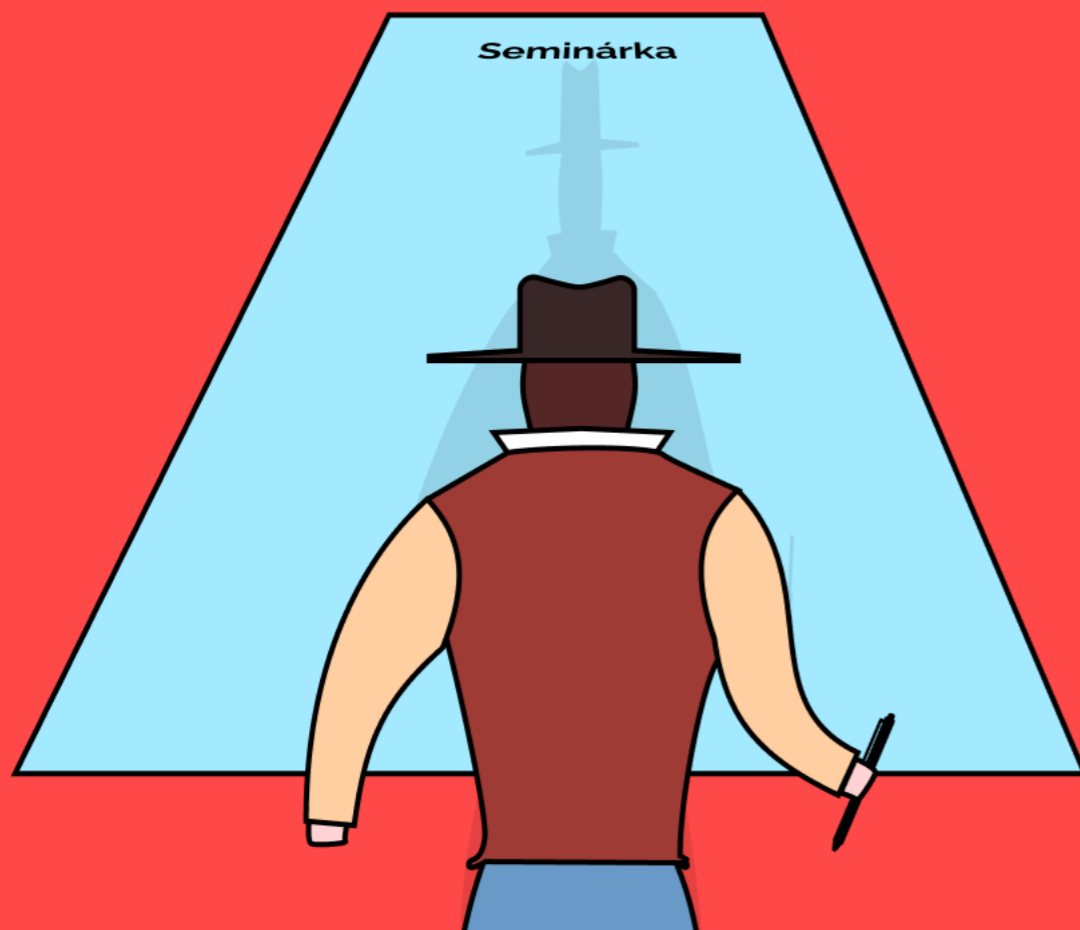
A pokud bude rybolov pokračovat dosavadním tempem, nebude už v roce 2048 co lovit. Zmizení živočichů z oceánů ale neznamená, že rostliny budou v pořádku. Všechno je propojené. Ryby a další živočichové dodávají rostlinám potřebné živiny k růstu a všechny potravní řetězce do sebe zapadají. Pokud budou ryby vyloveny, zemře oceán jako takový. S mrtvým oceánem ale neskončí problémy. Globální oteplování masivně vzroste a bude to mít mnoho dalších následků.

Změna začíná u nás. Každý z nás se můžeme snažit udělat něco pro životní prostředí a planetu, na které žijeme. Používání co nejmenšího množství jednorázových plastů může být dobrým začátkem. Snažme se všichni a ochraňme něco, co stojí za naši ochranu.

Tereza Danišová

SEMINÁRNÍ PRÁCE

Zuzana Šimurdová

Tak. Výběr seminářů máme už všichni za sebou. V předchozím čísle NOSTu jste se o nich mohli něco málo dovědět, myslím si ale, že je stále spousta věcí, co se dá objasnit. Proto jsem se tentokrát rozhodla posvítit si na téma seminárky.

Oco vlastně jde asi úplně vysvětlovat nemusím. Vyberete si téma a zpracujete ho. Ale jaké a jak? Představte si sebe o pár měsíců později, kdy už bude jasné, jaké semináře máte. V tuto chvíli nastane nejvyšší čas rozmyslet se, na jaké téma budete svou seminární práci psát. Já vím, zase nějaké rozhodování, ale holt teď už to bude jen a jen horší, takže asi nezbyvá nic než si prostě zvyknout. Přímo s výběrem tématu vám bohužel neporadím, ale mělo by se vztahovat k jednomu z vašich předmětů, ze kterých máte seminář, případně k oběma (nutné to ale není).

Pokud máte téma, přichází zpracování. K tomu ale potřebujete nějaké informace, a ty lze shromáždit různými způsoby (které budou záviset i na vašem semináři, kde se bližší info dovíte). A to formou dotazníků, vlastním výzkumem, či „pouze“ využitím různých zdrojů (rada od studentů: dejte pozor na zdroje – odkazy atd.! Od začátku si je pečlivě strádejte a správně zapisujte). V některých případech může být téma vaší seminární práce i některá z maturitních otázek daného předmětu. A jak by vaše práce vlastně měla být dlouhá? Vesměs se studenti pohybují kolem počtu 15 stran, určitý limit si ale může nastavit každý učitel jinak. Ovšem určitě bych se nebála toho, že nebudete mít o čem psát. Je pravděpodobnější, že se budete muset krotit, aby vaše práce neměla podobu vědeckého výzkumu.

A pak (nebo spíše v průběhu psaní) zbývá daný text „pouze“ napasovat do formy, která má, bohužel pro nás studenty, spousty pravidel. Abyste věděli, co a jak, budete se v informatice právě

této problematice věnovat. Také bych ale doporučila podívat se na seminární práce jiných studentů. A v neposlední řadě pomůžou diskuse na internetu nebo určitě i spolužáci, kteří mají pro tyto věci větší cit. Takže pokud si na psaní necháte dostatek času (k tomu se ještě vrátím později), určitě se není čeho bát.

Práce na seminárce svým způsobem probíhá v průběhu téměř celého školního roku – téma si vybíráte už v září a průběhu podzimu odesíláte učitelům první verzi. Termín odevzdání výsledné verze si určuje učitel předmětu, je ale možné, že známku ze seminárky budou učitelé chtít už do pololetí. Každopádně známky budete mít dvě – první hodnotí obsah a druhá zpracování (obojí můžete ještě před odevzdáním konzultovat se svými učiteli).

A co s tím dostatkem času? Ano, je mi jasné, že většina z nás má jisté problémy s prokrastinací či necháváním věcí na poslední chvíli, proto nám toto slovní spojení není příliš známé. Ovšem pokud bych se pokoušela se s ním někdy aspoň trochu seznámit, bude to právě u seminárky. Je důležité vědět, jak časově náročný je proces, kterým si budete shromažďovat informace pro vaši práci a podle toho si ji rozplánovat. A do toho zařadit i prostor pro odpočinek samozřejmě. Každému z nás se také dobře pracuje jiným stylem. Někdo potřebuje mírný stres z blížícího se deadlinu, který ho donutí k práci, někdo zas dostatek času, během kterého bude pracovat po menších částech. I když spadáte do té první skupinky, doporučuji si ke psaní i tak zkusit sednout dříve, napsat něco málo a postupně se k tomu vracet. Mně osobně dost vyhovuje

(např. i při psaní tohoto článku), napsat zhruba nějakou část, vypustit tak všechny myšlenky a zhruba je zformovat na papír či do wordovského dokumentu a s časovým odstupem (třeba i den) se k dané části vrátit a tak nějak ji „učesat“. A pak jen přidávat a přidávat. Ovšem jak říkám, každý jsme jiný a každému bude vyhovovat něco jiného.

OTÁZKY NA VEDENÍ (PANÍ JIRÁSKOVOU):

Je psaní seminární práce povinné?

„Seminární práce v odborném předmětu se nepíše povinně ve všech seminářích, jsou semináře, kde mají zadané téma všichni, pak jsou semináře, kde se seminárky nezadávají plošně (matika, programování), ale jen některým žákům podle jejich přání či potřeby. Bylo stanoveno, že každý píše nejvýše jednu seminární práci. Potřeba nějakou práci napsat plyne z nutnosti odevzdání zpracovaného textu v předmětu IT.“

Jaký je hlavní účel psaní seminární práce?

„Praktické zkušenosti se zpracováním odborného tématu a rozvoj ve zvoleném předmětu nad rámec ŠVP. V IT se učí ve 3. a 4. ročníku formátování a pravidla typografie, čehož využijete při studiu na VŠ při psaní textů. Proto se může stát, že ten, kdo nemá zadanou seminární práci ze semináře, zpracuje nějaké zvolené téma po dohodě s učitelem IT a půjde především o formální stránku, dostane tedy jen známku z IT.“

V kterém ročníku se seminární práce píše?

„Prakticky vždy se zadávaly seminárky až v maturitním ročníku a v něm se taky odevzdávají v IT i v semináři. Ve 3. ročníku se mohou zadávat v případě, že je jisté pokračování daného semináře v ročníku maturitním. Nikdo si totiž nemusí zvolit v maturitním ročníku tentýž seminář jako ve 3. ročníku.“

No a co říci na závěr? Asi jen to, že ač název seminární práce může znít poměrně děsivě, tak na gymplu se ještě nebere tolik vážně, spíš si díky tomu vyzkoušíte, co vlastně vytváření takové práce obnáší. To už je ode mě ale opravdu vše, teď už mi nezbývá nic než vám popřát hodně štěstí a trpělivosti při psaní vaší seminárky :).

PS: V tomto článku jsem mohla shrnout jen obecné informace, takže pokud vám nebude cokoli jasné, určitě nebojte se svých učitelů ptát a o seminárních pracích s nimi mluvit.

ANGLIE ZBLÍZKA

ČÁST II

6. dubna 2019

Je asi sedm hodin ráno a právě vstáváme. Za oknem pomalu začíná svítat. Po vykonání nezbytné ranní hygieny a přípravy batohu na další den se vydáváme na cestu do dalšího slavného britského města, do Oxfordu. Ještě předtím ale jdeme dolů do malé kuchyně, kde na nás na stole čekají čokoládové cereálie s mlékem a sklenice pomerančového džusu. K tomu posloucháme londýnské ranní zpravodajství. Dostáváme také svačinu na celý den. Dva sendviče, jablko a malou sušenku, pečlivě zabaleny do ubrousku a igelitového sáčku. Samozřejmě nesmí chybět ani láhev vody.

Přijíždíme na místo setkání. Autobus i ostatní spolužáci už na nás čekají. Nadšeně si sdělujeme první dojmy z hostitelských rodin. Můžeme vyrazit!

Po necelých dvou hodinách cesty malebnými anglickými vesničkami a ještě krásnější sytě zelenou krajinou, vstupujeme v onom univerzitním městě. Před námi stojí velká vstupní brána Christ Church College. Procházíme velkou tmavou chodbou a ocitáme se na velkém schodišti, na jehož vrcholu profesorka McGonagallová vítala skupinku studentů nastupujících do prvního ročníku Školy čar a kouzel v Bradavicích. Na nás tady ale nikdo takový nečeká, a proto pokračujeme do velké zdobené jídelny, která mimo jiné sloužila jako Velký sál ve filmech o Harry Potterovi, pro jehož milovníky je tato univerzita ráj na zemi. Obrovskou hostinu a Moudrý klobouk si také musíme nechat ujít, namísto toho přecházíme na rozlehlé travnaté nádvoří. Kvůli

zesilujícímu dešti se tady ale moc dlouho nezdržujeme. Vstupujeme proto do Christ Church cathedral, nejmenší katedrály v zemi. Teplo tady sice není o moc větší než venku, ale nádherná architektura v gotickém stylu ihned upoutá naši pozornost. Zde prohlídka končí.

Naše cesta pokračuje do centra města. Míjíme Bodelian Library, Radcliff Camera, Sheldonian Theatre, a další významné stavby. Odměnou za náročný den je nám návštěva místního Starbucks. V pět hodin odpoledne odjíždíme zpět do hlavního města k našim hostitelským rodinám.

- Andrea Němcová -

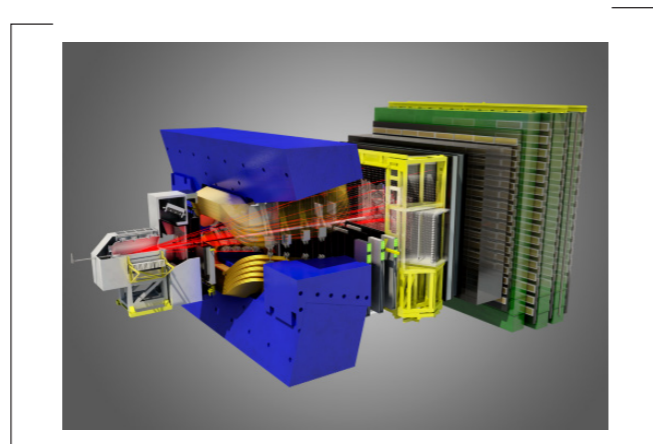

Nový základ moderní fyziky?

Ve Velkém hadronovém urychlovači (LHC – Large Hadron Collider) v CERNu byl ke konci března 2021 učiněn velký objev, který by mohl otřást i Standardním modelem částicové fyziky.

Pro rychlé vysvětlení: Standardní model je fyzikální teorie, která popisuje elementární částice a interakce (síly) mezi nimi.

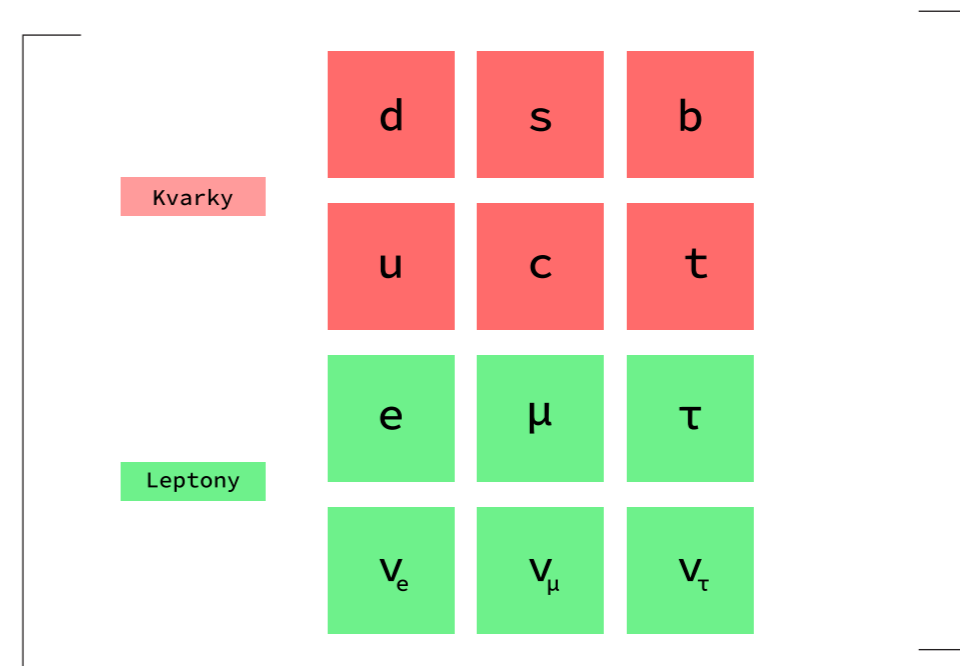
Ptáte se, cože to ti vědci vlastně objevili? Abychom si na tuto otázku mohli odpovědět, musíme se nejdříve podívat na samotný, 27 km dlouhý, urychlovač LHC, přesněji oblast detektoru LHCb. Na tom vědci provádějí experimenty, kde se zaměřují na tzv. kvark b^1 , a tak zkoumají rozdíly mezi antihmotou a hmotou. Tento kvark b se však v běžné hmotě jen tak nevyskytuje. Proto jsou v urychlovači proti sobě vysílány paprsky protonů rychlostí, která se blíží rychlosti světla. Protony se pak srážejí a vznikají spršky nových částic, které pak vědci zkoumají. Tyto částice vydrží ve svém stavu extrémně krátkou dobu, než se zase rozpadnou na jiné formy. Jednou z těchto částic je právě kvark b .

částicový detektor LHCb v CERNu

A teď už k onomu objevu. Ona částice (v našem případě kvark b) se rozpadne na proud několika dal-

1 kvark je elementární částice, ze kterých se skládají složené částice (hadrony, částice s vnitřní strukturou), jako je právě proton; kvark b je jedním z typů kvarků, někdy taky spodní nebo krásný kvark

rozdělení kvarků a leptonů

ších menších částic, které jsou však lehčí. Náš kvark b se právě podle Standardního modelu rozpadá na elektrony a miony², přičemž elektronů i mionů je stejné množství. A zde nastává ten průlom. Výsledky pozorování v CERNu totiž říkají, že elektronů je víc než mionů, což může mít mnoho vysvětlení, jedno zajímavější než druhé! Mezi zatím nejprobíranějšími je například možnost, že by se mohlo jednat o důkaz tzv. leptokvarku, což je hypotetická částice interagující

s kvarky a leptony, po kterých vědci již řadu let marně pátrají. Jako další je brána v potaz verze, že jde o důsledek zcela nového typu síly. Dnes známe čtyři základní síly, a to slabou a silnou interakci, gravitaci a elektromagnetickou sílu. Objevení páté síly by mělo obrovský dopad na naši představu o fungování vesmíru jako celku.

Patrik Pecina

2 mion je typ leptonu (lehká částice bez vnitřní struktury); mezi leptony patří taky elektron či neutrina

Z daleka

Kristýna Jančová

Pohybovat se v každodennosti. Opakovat stejné činnosti stále a pořád dokola. Vídat stejné obličej. Jít stejnou cestou do školy i ze školy. Sedávat denně ve stejné kavárně. Jednou za čas stát i za barem a vyčarovat filtrovanou kávu či mátový čaj. Náročnější a náročnější nalézání důvodů, proč z té postele v to ráno vstát. Často jsem z našeho malého městečka utíkala, ale pokaždé jsem se vrátila nanejvýše po pár dnech. Nevyložte si to špatně, jsem obrovsky vděčná za prostředí, ve kterém jsem vyrůstala, ve kterém žiji, ale copak není přirozenou lidskou vlastností toužit po něčem víc?

Jednoho dne, když jsem šla na směnu do naší milované kavárny, se ke mně přidala moje mamka, která má kavárnu v podstatě po cestě do práce. Bezmyšlenkovitě jsem se vydala svou obvyklou cestou, která mi nezabere více než 3 minuty chůze. Po chvilce jsem se ale zastavila. Její kroky utichly.

„A co kdybychom se dneska vydaly po chodníku na druhé straně cesty?“

Chvilku jsem nechápala, proč se zabývat něčím tak nepodstatným, jako je volba chodníku. Snad dokud jsem nepřešla cestu a nepocítila, jak se i takovýto malý krůček ke změně cítí svobodně. Jak se já cítím svobodně. A tak jsem začala dělat více krůčků, které mě dovedly ke zjištění, že i středoškoláci mají mnoho možností, jak upo-

kojit tu touhu po něčem víc. Třeba se zúčastnit studijního pobytu v zahraničí? Na jak dlouho bych chtěla pryč? Trimestrální, půlroční, roční pobyt... a proč neodletět na rok!

Napsat motivační dopisy. Životopis. Přidat pár fotek. A do jakého státu, že bych chtěla? Proč chci vlastně pryč... nespokojenost v našich systémech? Dánsko má vlastně pokrokový školský systém. Je to konstituční monarchie. Je to něco naprosto odlišného. A jejich přístup k přírodě a schopnost zachování si určitého vnitřního štěstí? Tak jo, tak tedy Dánsko. Ani jsem nemrkla a byla jsem pryč. COVID situace sice zasáhla celý svět, ale zahraniční pobyty pouze omezila, nikoliv zrušila.

A kdeže jsem to skončila?

U hostitelské rodiny v městečku Svendborg. A co škola? Dánské gymnázium. Skončila jsem ve druháku, neboť dánská gymnázia trvají pouhé 3 roky. Jedna vyučovací hodina trvá 90 minut a máme čtyři v jednom dni nanejvýš. Hodiny jsou vedeny především vypracováváním skupinových prací a jejich následnými prezentacemi, diskusemi a kritickým nahlížením na... vlastně naprosto všechno. Ony diskuse dokážou být velice zajímavé například v hodinách „religion“, které jsou zaměřeny především na zkoumání nejružnějších světových kultur, náboženství, etiky a filozofie. Řekla bych, že v 90 % času používáme technologii, zápisy i prezentace jsou vypracovávány na noteboocích, které jsou nutnou součástí studia. Vyučování probíhá samozřejmě v dánštině, které postupem času přicházím na kloub. Zpočátku jsem měla ve třídě pár dobrovolníků, kteří mi pomáhali s vypracováváním úkolů a překládali mi větší část hodin, ale postupem času se mi podařilo dojít do bodu, kdy už si věci zvládám vypracovávat sama. Není mou povinností se účastnit testů a odevzdávat naprosto všechny úkoly, které mi spolužáci dostávají, protože se mi tento rok bohužel nezapočítává v Česku z důvodu naprosto rozlišných osnov a po návratu se budu muset přihlásit ke komisionálním zkouškám, ale i přes to se o to pokouším.

A lidé? Zahodte prosím stereotypní názory, že lidé na severu jsou chladnější než místní počasí. V životě jsem neviděla srdečnější a přátelštější lidi. V životě jsem se necítila tak bezpečně, když jsem šla v noci prázdnou, temnou ulicí s jedinou pouliční lampou. Lidé plní respektu, úcty, humoru. Lidé schopní vidět a cítit. Lidé, kteří mě donutili neztratit mou vytrácející se naději v lidstvo. Lidé, kteří ve mně znovu vyvolali lásku. K bytí, přírodě, chuti se vzdělávat, ochutnávat prapodivná jídla, k šumění moře, k hlubokým nádechům... lásku k ostatním lidem. Jsou tak jiní, ale vlastně naprosto stejní jako my.

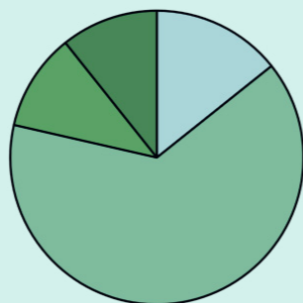
Ono je občas vlastně fajn vypadnout a uvědomit si, co všechno jsme vnímali jako samozřejmosti a na čem nám v životě vlastně doopravdy záleží tím, že to nejprve ztratíme. Ztracením oněch jistot si teprve uvědomujeme, co pro nás, pro každého subjektivně, má opravdovou hodnotu. Tak se nebojte své bytí občas trochu zpochybnit a své jistoty trochu podkopat, haha.

Víš, s kým paseš krávy?

Skoro od všech vyučujících slyšíváme, že se jako „prváci“ se spolužáky vlastně skoro neznáme a moc jsme toho za tento školní rok nestihli, což je z velké části pravda. Docela mi to připomíná hlášku z Pelíšků: „Kdo se ptal na tvůj názor? S kým si myslíš, že paseš krávy?“ Proto mě v tomto duchu napadl takový nápad – abych se nemusela ptát každého „prváka“ čtyřletého gymplu osobně, jak to vidí on/a, tak jsem do obou třídních skupin poslala dotazník. Všechno bylo dobrovolné (taky mám jen 28 odpovědí z 60, že jo) a anonymní.

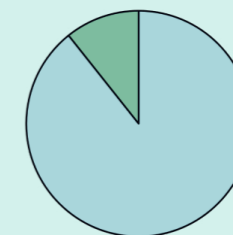
Jak bys zhodnotil kolektiv ve třídě?

- Všichni jsme nejlepší kamarádi – 4 lidé
- Rozumíme si – 18 lidí
- Nevím – 3 lidi
- Komunikujeme jen ohledně školy – 3 lidi

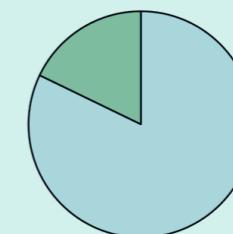
Pamatuješ si jména všech svých spolužáků?

- Ano – 25 lidí
- Ne – 3 lidi

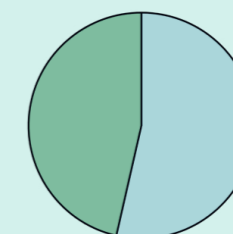
Máš ve třídě aspoň jednoho člověka, se kterým se aktivně bavíš?

- Ano – 23 lidí
- Ne – 5 lidí

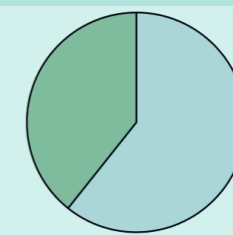
Myslíš si, že se distanční výukou utužil třídní kolektiv?

- Ano – 15 lidí
- Ne – 13 lidí

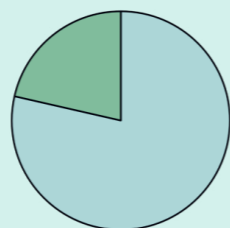
Socializujete se jako třída za této situace (procházky, výšlapy, psaní si)?

- Ano – 17 lidí
- Ne – 11 lidí

Vyhovuje ti více prezenční, nebo distanční výuka?

- Prezenční – 22 lidí
- Distanční – 6 lidí

A. Pokud jsi dal/a prezenční, proč?

- Nutí mě to do té školy něco dělat, naučím se toho mnohem více a jsem mezi lidmi
- Zabere to méně času, jsi s lidmi, víc toho probereš.
- Takhle nevidám celou a učení je taky trochu pofiderní.
- Protože mi chybí osobní kontakt, ve škole se lépe soustředím, doma je to pořád jednotvárné, ve škole je sranda, stres, nervozita, zábava.
- Nevadí mi být sama, ale když jsem mezi dobrou partou lidí chci být s nimi a tak. Tohle už je dlouho na mě.
- Protože bagr.
- Hlavně kvůli tomu, že se dokážu k něčemu přinutit a mám nějaký normální sociální kontakt.
- Jednoduše z distanční výuky vyjdu úplně blbě xd. Každá má své pro a proti.
- Protože chodím do školy hlavně kvůli těm lidem a srandě, lehce se mi to vymyká z kontroly.
- Protože mi chybí kolektiv a nedokážu udržet pozornost u online hodin, tím pádem se nic moc nenaučím.
- Osobní kontakt je vždy lepší.
- Je to větší *sranda*.
- Ve škole se lépe baví se spolužáky a většinou se v hodinách stane něco zábavného, nad čím se člověk může v budoucnu pobavit, ale v online hodině se tyhle srandovní okamžiky nestávají.

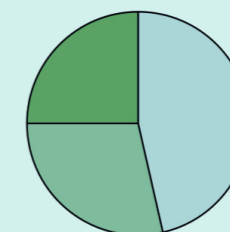
- Už mě bolí hlava a hlavně oči, z toho, jak často musím sedět u počítače a pořád se dívat do monitoru.
- Kvůli kontaktu nejen se spolužáky, ale i s vyučujícími. Lépe pochopím učivo, obzvláště to, které musím nějakým způsobem pochopit, například matematika. Naopak u spíše teoretických předmětů jako například čeština a dějepis mi to moc nevadí.
- Sociální kontakt.
- Protože si můžu normálně povídat se spolužáky, můžeme se společně učit apod. Také je zde osobnější kontakt s učiteli, kteří vidí, jak na tom jsme. Protože během distanční výuky mi připadá, že hodně učitelů zadává nepřiměřeně dlouhé úkoly a testy.
- Kolektiv, taky jasnější a snadnější režim, více se toho naučíme, ta interakce je potřeba...
- Větší soustředěnost, jsme donuceni k poctivému učení.
- Jako mně vyhovuje oboje, každé má něco do sebe.

B. Pokud jsi dal/a distanční, proč?

- Nestydím se tolik
- Psát doma testy byl vždy můj velký sen.
- Vstávání je skvělý, nemusím vstávat 5:40, ale 7:45 hehe.

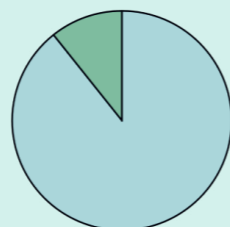
Máš určený styl učení?

- Ano – 13 lidí
- Ne – 8 lidí
- Neučím se lol – 7 lidí

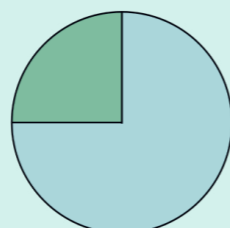
Znáš jména všech svých vyučujících?

- Ano – 25 lidí
- Ne – 3 lidí

Šel/šla bys do školy?

- Ano – 21 lidí
- Maximálně pro vysvědčení – 7 lidí
- Ne – 0 lidí

Velice profesionální závěr, který je určitě nestranný: Nám prvákům, distanční výuka určitě něco dala, ale i sebrala. Horší je, že těch negativ tam vidíme víc.

Mluvím za sebe a doufám, že i za většinu mé třídy, když napíšu, že při distanční výuce se hodně nasmějem, ale už nikdy nezažijeme prvák takový, jaký byl před 2 lety. Možná jako jedni z mála budeme moci svým vnoučatům říkat: „Jó děcka, to byly časy, člověk si vstal zapnul počítač a učil se! To byly časy!“, ale upřímně, je mi to velice líto, když jsem vyfasovala takovou skvělou třídu a ono nic (z školního-prezenčního hlediska).

Tímto neříkám, že jsme největší chudáčci, což taky nejsme, ale jen se specializuji na to, o čem nejvíc vím, což zahrnuje diskuse přes třídní chat, zmíněný dotazník a mé pocity.

Děkuji všem, co byli ochotní spolupracovat a zúčastnit se dotazníku, a těm, co to dočetli až sem!

Justýna Mikulenková

Sedím takhle u online výuky s mobilem v ruce a čtu meme na IG: „Prosím tři knedlíky a k tomu maturitu zadarmo.“. A co takhle zapomenout na slovo povinná státní

maturita?

Na zkoušky, které dokazují, že jste během svatáku neseseděli jen ve Šlatyně (corona oprava... „u Among Us“), ale taky trochu nad sešitem. Ten jste vytáhli ze zaházeného šuplíku, kam jste ho položili před třemi roky a úspěšně zapomněli vše, co v něm máte zapsáno. Pochopitelně. Váš úkol je se celý sešit, celé společenstvo ztuchlých sešitů, naučit během několika probdělých nocí nazpaměť na vaši zkoušku dospělosti. Důvod? Dokázat svému profesorovi, že už nejste tím studentem, kte-

rý si ze zadní lavice udělal postel a nikdy mu nedokázal během studia odpovědět na otázku. Maturita vás změnila! Zázračně jste si zapamatovali pár informací a dostáváte stejnou známku jako váš seminární spolužák (ten mimochodem slyší poprvé v životě váš hlas – zdravím můj seminář a neznámé profilovky). Co takhle prostě umět učivo i bez maturitního vysvědčení? První a poslední člověk ve vašem životě, kterého to zajímalo, byl stejně zkoušející. No dobře a vaše budoucí vysoká škola. Ale máte vůbec na ni, když jste místo tabule pozorovali čtyři roky projíždějící auta? Úspěch v následujícím studiu a životě vám povinná zkouška dospělosti nezajistí. Jistě se tu objeví nějaký můj milý čtenář, který namítne „Maturita je bezva!“. Těší mě tvůj projev svobody, čtenáři. Jsem svobodná i já?

Černá tečka.

Korektura:
Tereza **Danišová**

Design a ilustrace:
Tom **Nguyen**
Andrea **Tomečků**

@studentske_centrum_gfpvm

